

Udenrigsministeren (Rosenørn-Dehn): Jeg skal tillade mig med ganske faa Ord i Anledning af en Bemærkning til mit Budgets § 18 A 3 at udtale, at jeg gjerne skal indrømme, at de Principer, der have været fulgte i Udenrigsministeriet ved Uddelingen af disse Understøttelser, ikke ganske ere stemmende med, hvad der vist oprindeligt har været Tanken med at indrømme disse Understøttelser, idet man nemlig er gaaet ud fra, at naar der hos de underordnede Betjente og Funktionærer var virkelig Trang og Værdighed tilstede, kunde man give denne Understøttelse. Den Praxis, at gjøre dette, har været fulgt i en lang Række af Aar. Endogsaa langt tilbage i min Formands Tid har man anvendt Summer af denne Konto paa den Maade. Det vil jo ganske vist være meget vanskeligt for mig at fravige, hvad der har været Brug i saa lang Tid. Jeg vil ikke sige, at det vilde være uretfærdigt, men i høi Grad haardt mod disse Mennesker, om man vilde tage det fra dem under Forudsætning af, at de samme Betingelser, som dengang vare tilstede for at give dem det, endnu ere tilstede, nemlig virkelig Trang og Værdighed. Jeg skal derimod gjerne forandre det i Fremtiden og opgive det Princip, saaledes at kun Funktionærer, der ere ude af Stilling, affædigede Betjente, deres Enker og Børn kunne faae Del i disse Understøttelser for Fremtiden. Jeg haaber, at man vil være tilfreds dermed.

Ordføreren (Bojsen): Jeg kan være ganske enig med den høitærede Conseilspresident i hans Bemærkninger. De falde ogsaa fuldstændig sammen med, hvad Statsrevisionen siger i sin Betænkning, at det er selvfølgelig, at den paagjældende Bevilling ikke kunde have været søgt paa Finantslovsforlaget. Min Anke gjaldt ogsaa kun, at den ikke var søgt paa Tillægsbevillingsloven. Hvis jeg forstod den meget ærede Udenrigsminister rigtig, gif hans Udtalelse ud paa, at de omtalte Understøttelser under Udenrigsministeriet kun skulde gives til saadanne Funktionærer, der ikke mere ere i Funktion.

Udenrigsministeren (Rosenørn-Dehn): Det er kun, naar der ikke er Tale om aarlige faste Understøttelser, at jeg mener, at jeg, hvis der virkelig er øieblikkelig Nød eller Trang tilstede, er berettiget til at yde Betjente, der have en fast Stilling, en saadan øieblikkelig Hjælp.

Ordføreren (Bojsen): Under denne Forudsætning, som jeg delvis havde forstaaet rigtig, tror jeg, at der fra Udvalgets Side

ikke er noget Bøseligt at indvende derimod, idet Reglen altsaa vil blive den, at der til Funktionærer, der ere i Funktion, undtages vis for et Aar ad Gangen kan ydes Understøttelse af den paagjældende Konto, medens Ministeren fremdeles vil hævde sig Afgang til at yde varige Understøttelser til saadanne Funktionærer, som ikke mere ere i Funktion. Jeg skal derfor benytte Anledningen til at flaa denne Fortolkning fast, idet det i sidste Tilfælde dog er en Forklaring, der gaar noget ud over, hvad der ligefrem kan siges at ligge i Kontoen, idet man har været betænkelig ved enhver Art af varige Understøttelser. Men jeg skal henstille til den meget ærede Udenrigsminister, om han ikke maatte finde Anledning til i den Henseende at søge at faae en Forstaaelse med Rigsdagen gennem Forhandling med Finantsudvalget.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Den ærede Ordfører maa have overset, at Statsrevisionen vel udtaler det som en Selvfølge, at der ikke kunde have været søgt bevilget disse 3,000 Kr. paa det Finantslovsforlag, som blev fremlagt i Begyndelsen af Samlingen 1878—79, men at Statsrevisionen ikke ser nogen Grund til, at Posten ikke kunde opføres paa det Forlag, som fremlagdes i den anden Del, nemlig den 7de Februar 1879.

Hugsbro: Jeg tror, at Statsrevisorerne meget maa paastjønne den Tilslutning til deres Indstillinger, som har fundet Sted fra Udvalgets Side og den Støtte, som Udvalget i det Hele har ydet til at skaffe Oplysninger tilstede, som Statsrevisorerne ikke have formaaet at bringe tilveie. Det er jo desværre saa, at Statsrevisorerne's Betænkninger ikke blive Gjenstand for en saa almindelig Læsning, som man maatte ønske, deri har den ærede Ordfører vistnok Ret, men det er paa den aaden Side i høi Grad af Vigtighed, at deres Virksomhed finder den Støtte hos Rigsdagen, som den ikke kan undvære, hvis deres Gjerning virkelig skal faae den Betydning, der efter Grundloven tilkommer den. Idet jeg saaledes tror at kunne udtale Statsrevisorerne's Paastjønne af den forelagte Betænkning, er der nogle enkelte Poster, som jeg maa tillade mig at knytte nogle enkelte Bemærkninger til. Der er saaledes fra Udvalgets Side gjort Forslag om en ny Indstilling, som gaar ud fra, at for Fremtiden skulle Statsrevisorerne gjøre Indstilling om Poster, som ikke ere blevne afsluttede ved vedkommende Aars Regnskaber, men først finde Afslutning i et følgende Aar, og hvor